

Mfv.I.10.054/2015/8.

A Kúria a dr. Szomszéd Imre ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Mürkl Máté ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 6.M.1086/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.249/2014/12. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. november 18. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.249/2014/12. számú ítéletének az elsőfokú ítélet vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezéseit megváltoztató döntését a perköltség-, és illetékviselésre is kiterjedően hatályon kívül helyezi, a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.1086/2010/72. számú ítélete elmaradt jövedelem jogcímén megítélt összegét 2.916.786 (kettőmillió-kilencszáztizenhatezer-hétszáznyolcvanhat) forintra és annak elsőfokú ítéletben megítélt kamataira, a kártérítési járadék 2014. január 1-jétől kezdődően minden hónap 10. napjáig előre esedékesen járó összegét 62.644 (hatvankettőezer-hatszáznegyvennégy) forintra felemeli, a dologi kártérítés és az indokolt költség jogcímén megítélt marasztalásra vonatkozó rendelkezéseket helybenhagyja.

A nem vagyoni kártérítésre vonatkozó jogerős ítéleti rendelkezést hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 97.400 (kilencvenhétézer-négyszáz) forint kereseti, 165.800 (egyszázhatvanötezer-nyolcszáz) forint fellebbezési és 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, valamint 90.602 (kilencvenezer-hatszázkető) forint előlegezett költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 130.000 (egyszázharmincezer) forint és 35.100 (harmincezer-egyszáz) forint áfa elsőfokú perköltséget, valamint 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felek a másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperest vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.1086/2010/72. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperes 2010. október 27-én bekövetkezett káráért felel. A kármegosztás arányát 60-40 %-ban állapította meg a felperesre terhesebben.

Kötelezte az alperest a felperes részére 6.800 forint dologi kártérítés és ennek kamatai, 265.380 forint indokolt költség és ennek kamatai, 1.010.453 forint és ennek kamatai, lejárt, valamint havi 25.285 forint kártérítési járadék, továbbá 600.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2007. október 28-ától járó késedelmi kamata megfizetésére. Megállapította, hogy a havi kártérítési

járadék vonatkozásában az ítélet előzetesen végrehajtható. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára perköltség, az alperest az állam javára előlegezett szakértői díj és kereseti illeték megfizetésére.

Az irányadó tényállás szerint a felperes 2000. június 9-étől állt munkaviszonyban az alperesnél gépkocsivezetőként, tartálykocsit 2004. óta vezetett. A felperes indokolatlan technikai műveletet gyakorolt huzamosabb ideje, amikor a cukor lefejtése során a nyomás alatt lévő tartálykocsi tetejére felmenve kézzel ellenőrizte a fedlapoknál a cukor, illetve a sűrített levegő szivárgását.

Az alperes 2006. november 30-án munkahelyi kockázatértékelést végzett, amely szerint levegőszivárgás észlelésekor kizárólag nyomásmentesítés után lehet a hibaelhárítást elkezdni.

Az alperes 2010. január 3-án oktatta a felperest az élelmiszeripari alapanyagot tartalmazó tartály vontatása során felmerülő problémákról. A munkáltatói utasítás a Gépjárművezetői Gépkezelői és Gépszerelői Kézikönyv, amely szerint a problémákat a forgalmi menedzsernek kell jelezni. Az alperesnél rendszeresített Felszerelési lap tartalmazza, hogy a felperes az Üzemeltetési Útmutatót átvette, amelynek pontja a hibás tömítéssel kapcsolatos zavarok esetén kötelező munkavállalói teendőket rögzíti.

A felperes vezette S.A.P. tartálykocsiját is, amelyen elhelyezett piktogram tartalmazza a munkáltató utasítását, amely szerint nyomás alatt a csavarokat sem meglazítani, sem meghúzni nem lehet.

A felperes 2007. október 27-én hajnali 4 óra körül a C.C. d. telephelyén a tartálygépkocsijával kristálycukor lefejtését végezte, a kompresszort elindította. A tartálykocsi öt rekeszéből négy feltöltött volt. A második rekesznél a felperes levegőszivárgást észlelt, így a kompresszort továbbra is járattva felment a tartálykocsi lépcsőjén, és annak tetején megközelítette a második rekesz fedlappal zárt töltőnyílását. A fedlap utánhúzásával próbálta a levegőáramlást megszüntetni akként, hogy a fedlapra rálépve - a tartálygépkocsi oldalára esetlegesen lerakódó cukor fellazításához használt - gumikalapáccsal ráütött a szárnyas anyacsavarra. A töltőnyílás fedele az ütés következtében felvágódott, és a felperest a 2 bar nyomás eldobta a tartály 3 méteres magasságából a 15 méterre lévő, dróthálóval ellátott betonkerítéshez.

A balesetről felvett módosított munkabaleseti jegyzőkönyv tartalmazza azt is, hogy a baleset kivizsgálásának időpontjában a sérült felperes betegszabadságon volt.

A felperesnek a balesetből kifolyólag véglegesen 36 %-os mértékű baleseti eredetű egészségkárosodása keletkezett. A balesetben a személyes tárgyai sérültek, indokolt költsége merült fel, jövedelemkiesése és nem vagyoni kára keletkezett.

A felperes a pontosított keresetében dologi kártérítés címén tönkrement ruhaneműi használatkori értékének, indokolt költség címén gyógykezelésével, ápolásával felmerült költségeinek, elmaradt jövedelmének, valamint nem vagyoni kártérítési igényének 60 %-át

kérte kamatokkal növelt összegben.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 163. § (2) bekezdés, az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 174. § (1), (2) és (4) bekezdés alapján bírálta el a felperes keresetét.

Megállapította, hogy munkavégzés közben következett be a baleset, ezért munkaviszonnal összefüggésben keletkezett a kár, a munkáltató felelőssége tehát fennáll. Az alperes a perben nem tudta bizonyítani, miszerint a kárt kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása okozta, mert abban olyan ok is közrehatott, amely a munkáltató működési körébe esik. Következmények nélkül eltúrte ugyanis az előírásellenes munkavégzést. Az alperes a felperest kioktatta, ellenőrizte, de nem észlelte, hogy a felperes nyomás alatt nem utasításnak megfelelően kontrollálja a levegőszivárgást. E körben az alperes munkavédelmi kötelezettségszegést nem követett el, de a felperesi magatartás objektíve elhárítható volt akár gyakoribb ellenőrzéssel, akár az oktatás anyagának visszaellenőrzésével, az utasítás szerinti munkavégzés megkövetelésével.

A felperes vétkes közrehatására tekintettel az elsőfokú bíróság kármegosztást alkalmazott a felperesre terhesebb 60 %-ban állapítva meg a kárviselése arányát. A felperes terhére értékelte az utasításellenes magatartást; azt, hogy nem jelezte a levegőszivárgást; gumikalapácsot használt a csavarok meghúzásához; nyomás alatt kívánta a hibakezelést megkezdeni, végezni. Jelentős súllyal értékelte azt, hogy az általános élettapasztalatot kirívóan gondatlanul figyelmen kívül hagyta a felperes, amikor a nyomás alatt lévő zárszerkezetre ütött.

Megállapította, hogy az alperes a hibakezelésre vonatkozóan rendszabályt alkotott, azt a felperessel megismertette, továbbá tanúkkal igazolta, hogy a hibás gumitömítést a felperes nem jelezte ezirányú kötelezettsége ellenére.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperes azon nyilatkozatát, miszerint a gépkocsik 0,7 bar nyomás alatt működtek, mivel a felek a balesetkor tudták, hogy 2 bar nyomás van a tartálykocsiban. Ugyanakkor a felperes az okirattal (baleseti jegyzőkönyv) szemben nem igazolta azon állítását, hogy nem a fedlapon, hanem a tartályon állva próbálta a hibát elhárítani.

A dologi kiadást és a költséget igazolt és indokolt mértékben vette figyelembe az elsőfokú bíróság, a jövedelemveszteség során pedig az Mt. 178. § (1) és (5) bekezdés, 179. § (1) bekezdés alapján megállapított 119.509 forint havi átlagkeresettel számolt. Rögzítette, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, miszerint az üzemanyag-megtakarításként kifizetett összeg a munkabér része, és nem költségtérítés.

A nem vagyoni kár összegének megállapításakor értékelte a felperes 36 % mértékű maradandó egészségkárosodását; a testi épséghez, művelődéshez, pihenéshez való joga sérelmét; az ezzel összefüggésben elnehezült életkörülményeket; a felperes életkorát. A jogsérelem bekövetkeztekor fennálló értékviszonyok alapján

állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét kamatokkal növelten.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesre terhesebb 60-40 % kármegosztási arány megállapítását, ezzel összefüggésben a marasztalási összegek felemelését kérte. Álláspontja szerint havi 234.112 forintos átlagkeresettel kell a keresetveszteség összegét számolni. A nem vagyoni kár összegét az egészségkárosodás mértékére és a jogsérelem bekövetkeztekor fennálló értékviszonyokra tekintettel 1.200.000 forint összegre kérte felemelni. Sérelmezte a perköltségviselésre vonatkozó kötelezését is.

Az alperes fellebbezése az ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítására irányult.

A Győri Törvényszék 2.Mf.20.249/2014/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Az alperes által felperesnek dologi kártérítés jogcímén fizetendő összeget 3.400 forintra, az indokolt költség jogcímén fizetendő összeget 132.690 forintra leszállította. Az elmaradt jövedelem jogcímén fizetendő összeget 1.458.393 forintra felemelte. A kártérítési járadék címén fizetendő összegre vonatkozó rendelkezést pontosította akként, hogy a járadékfizetés 2014. január 1. napjától kezdődően minden hónap 10-éig előre esedékes, továbbá annak összegét havi 31.322 forintra felemelte. A felperes által alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét, valamint az alperes által az államnak fizetendő szakértői díj és eljárási illeték összegét leszállította. Mellőzte a kármegosztás százalékos arányára vonatkozó ítéleti megállapítást, valamint a nem vagyoni kártérítés címén fizetendő marasztalási összeg után késedelmi kamat megfizetésére kötelező rendelkezést. Az ítélet további rendelkezéseit nem érintette. Kötelezte az alperest az állam javára fellebbezési illeték, a felperest pedig az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére.

A törvényszék a másodfokon lefolytatott részbizonyítás eredményeként a tényállást kiegészítette, és megállapította, hogy a felperes részére üzemanyag-megtakarítás címén történt juttatás a munkabérének része, tényleges rendeltetése nem költségtérítés. Ezért a felperes havi átlagkeresetének összege 234.112 forint.

Egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felperest ért sérelemmel összefüggő károk tekintetében az alperes az objektív felelőssége alól eredményesen nem mentette ki magát. A kármegosztás arányának meghatározásakor azonban okszerűtlenül mérlegelt.

A munkáltató oldalán értékelendő az, hogy más munkavállalónak tudomása volt a felperes helytelen gyakorlatáról a hasonló jellegű hibák elhárítása kapcsán. E körben az alperes működési körébe eső közreható körülmény az is, hogy 0,7 bar helyett 2 bar nyomáson tartotta a gépjárműben a tartály leeresztő nyomását. A munkavédelmi szakértő nyilatkozata szerint 0,7 bar nyomás mellett a felperest a 2 bar nyomóerő felénél kevesebb erőhatás érte volna, amely a

baleseti mechanizmus lefolyását is alapvetően befolyásolta volna. Alappal kifogásolta a felperes a fellebbezésében azt a megállapítást, miszerint az alperes mindent megtett a felperes oktatása és a szabályalkotás terén. A munkavédelmi szakértői véleményből kiolvasható, hogy az alperes nem határozta meg a lefejtés technológiájának biztonsági rendszabályait, a szállítóeszközök pneumatikus rendszereinek időszakos ellenőrzését. Nincs adat az adott munkaeszköz munkavédelmi üzembe helyezésének megtörténteire vonatkozóan sem. A munkáltató által jóváhagyott oktatási tematika a cukorszállító tartálykocsival szállított rakományok kezelésére vonatkozóan konkrét tiltó vagy rendelkező szabályokat nem tartalmazott. A fedlap melletti szivárgás, kifújás megszüntetéséről, a szabálytalanság kezeléséről nem volt gyakorlati oktatás. A felperesnek nem állt a rendelkezésére eszköz sem a nyomás mérésére, sem a nyomásérték befolyásolására.

Ugyanakkor ezek mellett is a felperes azon magatartása, miszerint a fedlapra rálépve kalapáccsal ütötte a szárnyas anyacsavart, olyan kirívóan meggondolatlan, felelőtlen, vétkes magatartás, amely az elsőfokú bíróság által meghatározott kármegosztási arány felperesre terhesebb megváltoztatását indokolta. Ezért reá nézve terhelőbb 80 - 20 % kármegosztást alkalmazott.

Értékelte, hogy a felperes balesetéhez vezető magatartás nem tekinthető egy vétlen, figyelmetlen mozdulatnak, továbbá azt is, hogy már második éve vezetett tartálykocsit a baleset bekövetkezésekor, melynek okán a pneumatikus rendszer működésének veszélyei felmérésekor nagyobb hozzáértést, gondosságot kellett volna tanúsítania. Egy átlagos, hétköznapi ismeretekkel, gyakorlattal rendelkező személytől is elvárható ugyanis a nyomás alatt működő rendszer veszélyforrásaihoz mért, ahhoz igazodó felelősségteljesebb magatartás.

A törvényszék a kármegosztási arány megváltozására tekintettel csökkentette a dologi kár és az indokolt költség címén megítélt összegeket.

A keresetveszteség (a baleseti kártérítési járadék lejárt és havonta esedékes) összegét a felemelt, 234.112 forint átlagkeresettel számította a felperesre terhesebb kárviselési arány mellett is.

A nem vagyoni kár összegére vonatkozóan az elsőfokú döntést jogszerűnek ítélte azzal, hogy az elbíráláskori értékviszonyok figyelembevételével megállapított összeg is megfelelő kompenzációt nyújt a nem vagyoni károkért.

A kármegosztási arány módosítására tekintettel a pernyertesség-pervesztesség arányának megváltozásával indokolta az első- és a másodfokú perköltség összegének megváltoztatását.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatásával” a kárviselés arányát az alperesre terhesebben 60-40 %-ban kérte megállapítani. Erre tekintettel a dologi kártérítés összegét 10.200 forintra, az indokolt költségét 398.070 forintra, az elmaradt jövedelem összegét 4.375.179 forintra, a

kártérítési járadékot 93.966 forintra, a nem vagyoni kár összegét pedig 1.200.000 forintra kérte felemelni az alperes háromfokú perköltségben történő marasztalásával.

A felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra, hogy a törvényszék a Pp. 206. § (1) - (3) bekezdésében foglaltakat megsértve a bizonyítékok összességének, a per összes körülményének mérlegelése során kirívóan okszerűtlenül járt el annak ellenére, hogy a balesettel kapcsolatban az alperes vétkességére vonatkozóan több körülményt állapított meg mint az elsőfokú bíróság. Ezért logikátlan, kirívóan téves következtetésre jutott a reá nézve terhesebb 80 %-os kárviselési arány megállapításával.

Kritika nélkül átvette a jóval később készült baleseti jegyzőkönyv téves megállapítását, miszerint a fedlapra rálépve kalapáccsal ütötte a szárnyas anyacsavart. A valóságban a tartályon, a fedlap mellett állva került erre sor.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem „elutasítására” irányult, mivel az a Pp. 272. §-ának nem felelt meg a megsértett jogszabályhely megjelölésének hiánya miatt. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályban történő fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint megalapozott.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja.

A felperes felülvizsgálati kérelmének első bekezdése tartalmazza a törvényszék által megsértett jogszabályhely megjelölését, miszerint a jogerős ítélet nem felel meg a Pp. 206. § (1) - (3) bekezdésében foglaltaknak.

A Pp. 273. § (5) bekezdés alapján a Pp. 272. § (1) bekezdés szerinti határidőn túl előterjesztett érvelést és kiegészítést, a felülvizsgálati eljárásban csatolt bizonyítékokat a Kúria nem vehette figyelembe.

A Kúria a Pp. 275. § (1) bekezdése alapján ugyanis a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újraértékelésének, azaz felülmérlegelésének, illetve bizonyítás lefolytatásának. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH2001.197., BH2002.29.].

A másodfokú eljárásban értékelt munkáltatói munkavédelmi kötelezettségszegések mellett is a felperesre lényegesen terhesebb kármegosztást alkalmazott a törvényszék az elsőfokú bíróság által is értékelt élettapasztalattal kirívóan ellentétes munkavállalói magatartása miatt.

Az MK.29. számú állásfoglalás szerint ha a kár bekövetkezte nem kizárólag a munkavállaló magatartására vezethető vissza, a kármegosztás alapjául a munkavállaló vétkes magatartása szolgálhat.

Az MK.31. számú állásfoglalás alapján azonban a kárviselés arányát az dönti el, hogy a munkavállaló vétkes közrehatása milyen mérvű volt. A munkavállaló vétkessége súlyának és ehhez képest a kárviselés arányának meghatározásánál azonban jelentősége van annak, hogy a munkáltató a kár bekövetkezésében maga is vétkes magatartással hatott közre.

A másodfokú bíróság helyesen tárta fel a kármegosztás arányának megállapításakor a munkáltató terhére értékelendő körülményeket. A felperes munkavállaló vétkessége súlyozásánál azonban - a feltárt munkáltatói munkavédelmi hiányosságok, kötelezettségszegések mellett - a felperesre aránytalanul terhes kármegosztási arányt alkalmazott.

A törvényszék által az elsőfokú bírósághoz képest többletkörülményként értékelt munkáltatói munkavédelmi előírászegések nem eredményezhették az elsőfokú ítéletben alkalmazott kármegosztási arány felperesre kedvezőtlenebb, de kedvezőbb megváltoztatását sem. A másodfokú bíróság ugyanis az elsőfokú bíróságtól eltérően a felperes terhére figyelembe vette azt is, hogy a magatartása nemcsak az élettapasztalattal ellentétes, hanem kirívóan gondatlan és felelőtlen is volt, hiszen ez nem volt egyszeri, vétlen magatartás.

Felülvizsgálati kérelemmel nem volt támadott a másodfokú bíróság által is elfogadott azon ténymegállapítás, miszerint a felperes indokolatlan technikai műveletet végzett huzamosabb ideje, amikor a nyomás alatt lévő tartálykocsi tetejére a cukor lefejtésekor felmenve kézzel ellenőrizte a cukor, illetve a sűrített levegő szivárgását a fedlapoknál (S.A.P. tanú jegyzőkönyvben foglalt vallomása alapján az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében rögzítettek).

A felperesi közrehatás értékelésekor nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a munkavédelmi szakértő véleménye szerint oktatás hiányában is (irat) a felperes (munkatársaktól) hozzájutott azokhoz az információkhoz, amelyek a nyomás alatti rekesz biztonságos tömítésére vonatkoznak. Ugyanezt igazolja S.A.P. jegyzőkönyvben foglalt vallomása, miszerint az ő általa vezetett tartálygépkocsin - amelyet alkalmanként a felperes is használt - piktogram volt található már a balesetet megelőzően is, amely szerint a tartály fedelét nyomás alatt nem lehet sem meghúzni, sem meglazítani.

A felperes a tényállás megállapítása kapcsán alappal sérelmezte, hogy a bíróságok megalapozatlanul fogadták el a munkabaleseti jegyzőkönyv megállapítását, miszerint a felperes a fedlapra rálépve ütött a gumikalapáccsal a szárnyas anyacsavarra. A csatolt módosított munkabaleseti jegyzőkönyv rögzíti, hogy a baleset kivizsgálásának időpontjában a sérült betegszabadságon volt, így a meghallgatására nem kerülhetett sor.

Az eset összes körülményét okszerűen mérlegelve az elsőfokú bíróság állapította meg a helyes kárviselési arányt 60-40 %-ban a felperesre terhesebben (Mt.174.§ (3) bekezdés). Erre tekintettel a vagyoni kártérítés különböző jogcímen megítélt összegei a jogerős

ítélettől eltérőek. A dologi kár és az indokolt költség összegét az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, míg a keresetvesztés címén megítélt összeg a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott, a jogerős ítéletben foglalt átlagkereset-számítás alapján az elsőfokú ítéletben megítélthez képest magasabb összegű: 2009. március 29-étől 2013. december 31-éig a 7.291.964 forint elmaradt jövedelem 40 %-át köteles az alperes megfizetni, míg a 2014. január 1-jétől esedékes kártérítési járadék havi összege 156.612 forintnak a 40 %-a.

A Pp. 275. § (2) bekezdés alapján a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

A felperes sérelmezte ugyan a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítását, e vonatkozásban jogi érvelést nem terjesztett elő, önmagában a Pp. 206. § (1) bekezdésére vonatkozó utalásból nem állapítható meg, hogy e körben a jogerős ítélet megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A bírói gyakorlat szerint pedig kármegosztást a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor nem lehet alkalmazni (BH2009.123.).

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezések kivételével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú ítéletet a dologi kártérítés és az indokolt költség címén megítélt kártérítés vonatkozásában helybenhagyta, míg a keresetvesztéségi járadék lejárt összegét és a jövőben esedékes havi mértékét a másodfokú ítéletben meghatározott átlagkereset alapján a helyes elsőfokú kármegosztási arány figyelembe vételével felemelte.

A törvényszék által megállapított pertárgyérték alapján kötelezte a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint az első fokon túlnyomórészt, a felülvizsgálati eljárásban kisebb részt pervesztes felperest az alperes költségeinek viselésére. Miután másodfokon az alperes eredménytelenül fellebbezett, a felperes fellebbezése csak kisebb részben lett eredményes, ezért a fellebbezési perértékre tekintettel a felek pernyertessége közel azonos, így a költségeiket a fellebbezési eljárásban maguk viselik.

Pervesztessége arányában köteles az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés és 13. § (2) bekezdés alapján az első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási illeték viselésére.

Budapest, 2015. november 18.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Virágos Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Nné

tisztviselő